

הפרובינציה

תל-אביב

של מיכל הפקר

לפני שנה וחצי, בערך, החלה חודרת אלינו לתודעה תופעה חריגה, שהיא מיטרד ציבורי של ממש. אני לא כליכך זוכר איך קוראים לתופעה הזאת, אבל השם שלה נשמע כמו מישקל פגר, מיכל הפקר או משהו דומה. לא ברור לי מי המציא אותה בכלל, אבל בוודאי שקיימת סיבה אלוהית כלשהי שהמיטרד הזה נחת עלינו בו זמנית עם האינתיפאדה.

היא הגיעה אלינו, אל הפרולטריון, מגרמניה המערבית, כדי לפזר מעט מאבק-הכוכבים שלה על העם העמל והקמל בציון. שעתיים וחצי אחרי שנחתה פה החל מידע, הקשור באישיות דגולה זו, לטפף למערכות-העיתונים בארץ, ותוך יממה כבר ידענו כולנו שהיא חזרה לארץ מפני שצריכים אותה פה. היא שבה אלינו לתמיד עם דירת-גג, שלושה ילדים, רבע בעל (שלושה רבעי ממנו נשאר בגרמניה), מכונית מרצדס שחורה, ארבע משרתות, 90 מיזודות עם בגדים של גוצי, מוצי ושטוצי, שתי מטפלות (אחת לחתל את הילדים והשנייה להחליף טמפונים), גנן, נהג, מציל, זגג, מזכירה, והרשימה עוד ארוכה, אבל אין לנו יותר אוויר.

מהרגע שפרצה לחיינו, לא היה לנו יום חופשי אחד בלי מנה קבועה של מידע אודות המיטרד הזה. לא היה אירוע במדינה, מסיבה, מתיחה, סגירה, נעילה, הלווייה וכו', שבו לא נאלצנו להיתקל בה.

בכל פעם שראיתי אותה, לא באשמתי כמובן, באיזה אירוע, הייתי שואל את עצמי: איך אפשר להוציא 30 אלף דולר על OUTFIT ולהראות כליכך זול.

על ההישג הזה לפחות מגיע לה קרדיט. מאחר והיא כבר כמעט נכס לאומי, אז את מי שמאפר אותה צריכים לעצור על השחתת רכוש ציבורי. באמת, יש לה פס שחור כזה סביב השפתיים, והיא נראית כמי שנישקה כובע של כורה-פחם באירלנד.

הדיל לעשות משהו שסבר שחייבים לתת לה לשתף את האומה כולה בהגנים האוויליים שלה, ושסידר לה מדור באיזו תוספת של עיתון יומי. הבושה הזו נמשכה שבועות אחדים, ובמדור הזה היא סיפרה לנו על סדר-יומה ודאגותיה של מיליונרית עברית סובלת. למזלנו, משהו אחר בעיתון לא היה מסוגל לעמוד במבוכה הזאת, והוריד את הקישקוש הזה. בימים אלה ממש היא מאיימת עלינו בכתיבה על ענייני חינוך. יופי, נחמה. עכשיו יגדל לנו כאן דור-המשך מחונך לתיארת. באחד מהראיונות לעיתונות, שהיא נתנה באחרון נה, סיפרה על מקור עושרו של בעלה. היא אמרה שיש לו רחובות שלמים בגרמניה, ועוד עסקים. לשונות רעות של חב' רות טובות יודעות לספר שאין לו רחובות, אבל יש לו בתים, ומזה, כידוע, עושים כסף לא רע.

ואני שואל את עצמי, למה זה מגיע לנו, ומה אנחנו צריכים את זה? ואני גם עונה לעצמי שכנראה מגיע לנו העונש הזה, ואולי אנחנו בעצם שווים את המיכל הפקר הזו.

שהגענו אליו מלא בצפיפות ובתיאור כל קטנים של פירותיים, ואנו מצאנו את המיסערה של המליצו עליה לפנינו. שמה Restu-rante Peralta, וזהו פרויקט מיש-פחתי קטן ונקי הנמצא ב-Candido dos Reis 41-45. את המקום מנהל האבא, האמא מבשלת, הבן מגיש והבת עושה סקנר-לים כשצריך.

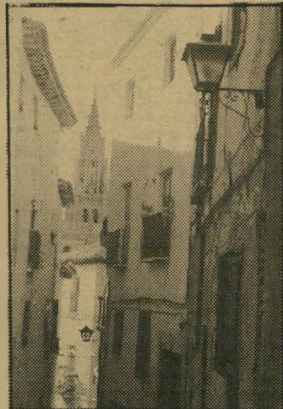
הצצה בתפריט לא עורה לנו לנחש מה יש להם, אבל היינו ארבעה אנשים, אני כבר תיכנתי לצום, והשלושה האחרים הומינו מה שהחבר ששלח אותנו לשם אמר שחייבים לטעום. למנה קוראים Caldeirada Fragateira, והיא קדירה מלאה בארוז עם רוטב ותוספות, ועל זה רצועות של דיונונים בגריל. בעל הבית ראה שאני מאבד כעצ מהפנים, והבין מייד שיושב אצלו מיקרה קשה והתחיל להשמיע לי קולות של קוקוריקו, שאני אבין שהוא יכול להכין לי את קרירת-הארוז גם עם עוף.

מייד שלחו את האמא להציר לרוץ אחרי תרגולת, שכנראה הבינה מה מחכה לה ונסה על נפשה. בסוף קיבלתי את המנה עם העוף וכוך, בלי שפה משותפת ובלי להבין מילה, רק ברצון טוב של אנשים נעימים, עבר עלינו ערב משגע במקום מקסים. הארוחה עלתה ששה דולר, בערך, לאדם. בבית, מול הטלוויזיה, לכסוס ציפורניים עולה יותר.

גם קוקוריקו

ליסבון

ואני גם לא בעניין של מאכליים. בכיקורנו האחרון בעיר, בעצת חבר מקומי, פסחנו על הרובע הע' תיק (Bairro Alto) והגענו במונית (זה לא יקר ככלל) ל-Praca Do Comercio, שעל גדות נהר

סימטה עתיקה בליסבון

Tagus, הלכנו כמה צעדים למעגן המעבורות, ותמורת כסום פעוט 60 אסקודוס, שהם משהו כמו 80 אגורות שלנו, נדחקנו עם דלת-העם למעבורת הישנה והמקסימה, וחצינו את הנהר לעברו השני, למקום משגע בשם Cacilhas, שממנו נשקף הנוף הנפלא של העיר ליסבון. האיזור

ליסבון היא, לדעתי, אחת הע' רים המרתקות באירופה. למרות ה' עוני הגלוי-לעין, הפשטות וההונ' חה החיצונית, עדיין ניתן לראות שרידים מרשימים של יופי וחוסן כלכלי, שאיפיינו את פורטוגל לפ' ני מאות שנים. לצערי איני מגיע לעיר זאת לעיתים קרובות, אולם כשאני שם, אני מרגיש בבית.

אמר לי פעם מר שאם בחורבות האלה אני מרגיש בבית, אז אולי כדאי שאני אבוא לגור אצלם. אבל מה הוא מביץ? יש בליסבון משהו שהוא תערובת של חיפה תחתית, יפו ועכו. תושבי העיר נעימים ומאירי-פנים, וכתיר אתה מרגיש מאוד בנות. כמעט בכל בית-מלון ניתן לקבל מידע על טיולים, אירוי עם, מיסערות וכו'. מידע נוסף ה' קשור בפורטוגל, ובתיירות-פנים ככלל, ניתן לקבל במודיעין-תיי רות שב-Praca Dos Restauradores, הפתוח כל יום משעה 09:00 בבוקר ועד 20:00 בערב.

ליסבון נחשבת כג'רעץ לאוהבי פירותיים, ובהתאם לזאת היא משר' פעת במיסערות ובבארים קטנים, המתמחים בהם.

בילוי פופולרי הוא לעמוד באחד הבארים ליד הדלפק, ולאכול מאכליים בעמידה, כשאת הקלי-פות והשאריות זורקים לריצפה, ואתה מוצא את עצמך עומד בתוך ים של טינופת ואוכל בכיף חלקיקי תמנונים. כאן אני לא מרגיש בבית,

מרוקו סכין

ניוירוק

אתם מרימים טלפון, שואלים היכן יש ואיפה פתוח, וטסים לשם. יש יותר משמץ של אמת ב' סיפור הזה. אין כמעט מיטבה לאור מי אשר אין לו ייצוג כלשהו בעיר הזאת.

באחד הימים עיינתי לי כנוני שלגטיות בעיתון שלי בניוירוק, The Village Voice, וקראתי ב'

ניוירוק היא עיר מיוחדת במי' נה. האגדה מספרת שבצעם לא קיים דבר שאתה חושק בו, שא תוכל להשיג בעיר הזאת. כך גם בעניין של אוכל. אם בא לכה ב'4 לפנות-בוקר לאכול נק' גיק גרווי של חצי-מטר, או סתם מלפפון יהודי חמוץ (ואתם לא צריכים להיות בהריון כשככל זה),

איפה סופיה?

לונדון

רשות-השידור הבריטית, הברי-סי, נחשבת כאיכותית ביותר, כאמינה וכמאוד פופולרית, במיוחד המדיום של הט' לוויזיה, אך גם תחנות-הרדיו של הברי-סי, פופולריות ביותר, ולחן מיליוני מאזינים מדי יום. לכן כל תקלה, או פי' שול, אף הקלים ביותר המתרחשים בעת שידור חי, גורמים לסערה רבתי ברשות.

לפני ימים אחדים הודה קריין-החדשות של הרשת, מייקל בורק, האיש אשר מקריין את החדשות מהעולם כולו, שאינו יודע היכן נמצאת העיר סופיה. בורות דומה גילה עורך חד' שות-החוץ של הרשת, שאף הוא לא ידע בירה של איזו מדינה היא העיר הזאת. אלמלא הייתי שומע זאת במו אזוני, הייתי חושב שאני ממציא את זה.

באחד מימי השבוע סיפר הקריין הנ'ל למאזיניו שלפני זמן' מה הוא יצא בתפקיד לאיסטנבול. בדרך לנמל-התעופה היתרו התברר לו שנת-ביהטיסה שלו עובר דרך סופיה. מאחר ולא ידע היכן נמצאת סופיה, הוא התקשר טלפונית עם מישרדו לברר. עורך-חדשות-החוץ ענה לו שסופיה היא בירת יוגוסלביה. מייד אחרי שהוא קיבל את התשובה האווי' לית הזאת, כך המשך הקריין וסיפר למאזיניו הנדהמים, הוא הבין איזו שטות אמר העורך, והוא נזכר שבעצם סופיה נמצאת ברומניה.

מה ששני האידיטיים האלה לא יודעים עד היום, זה שסוי' פיה היא בירת בולגריה. בסעודה היו תולים אותם בכיכר העיר. טעות כזו אפשר היה להבין אילו נאמרה על-ידי קריין הוראות-סריגה או עורך מדור-גובלנים, אבל שני הגאונים מהברי-סי הם מהדסק של חדשות-החוץ. שיתביישו להם! לדויד ויצטום זה לא היה קורה בחיים.

רים לנו חומס, טחינה, סלט גזר, עוד כמה צלוחיות, וכן פיתות. בתזוגי, שהיא צימחונית (אני חייב פעם למצוא לעצמי פרטנרית שהיא קניבלית, לשם שינוי), הזמיי' נה קוסקוס צימחוני, ומרוב התפע' אכל מה, מיסערה מרוקאית ב' ניורוק, זה אנתנו, בעצם. לא ית' כן, חשבתי לעצמי, שלאמריקאים יהיו המרוקאים שלהם. לקחתי אי'

רקנית בטן בקפה „מוג'ור" קוסקוס, חומס, טחינה ופיתות

לות היא לא מפסיקה לדבר מרו' קאית. לעצמי הזמנתי Chicken Tagines, שזה נזיר המתבשל זמן רב, והוא מתובל בתבלינים אכזר' טיים, ואפשר לכתור את הירקות המתבשלים בתוכו. אני בחרתי ב' עוף עם לימון וזיתים. הייתי בחר' בזה גם לראשות-העיר, אילו היתה לי זכות-בחרה. מחיר ממוצע למנה

תי תיאבון, געגועים, חברה ישראל' לית ומונית, ונסענו לשם. המקום קטן, אינטימי ונעים, ומ' סוגל לארוח 25 איש, לא יותר. לי' מזלנו, שולחן קטן אחר פנוי ואנחנו יושבים. עלמה צעירה נושאת מגש ענקי צגול, כזה של מיוזה-ירוש' לים ועליו צלוחיות עם סלטים שר' נים, מתקרבת לשולחן ואנחנו כוח'

עיקרית הוא שיבעה-שמונה דולר. למיסעדה קוראים מונדור על שם המקום במרוקו, שבו נולדה אמה של בעלת-הבית. בימים שני ורביעי בערב, מופיעה במקום רקד' נית-בטן, במחוללת בין השולחנות להגאת הסוערים. זה לא בתפריט. היא כמו נרות-חנוכה, לראות ולא לגעת. חוויה.

ביום הרביעי שבו ניקרנו ב' מיסעדה היה שם גם כוכב-הרוק סטינג, שהיה עסוק עם איזה חבר אינדיאני מפחיד-למד, שאיתו הוא באיזה עניין פוליטי. אנחנו היינו היחידים שהתרגשנו מסטינג. ב' ניורוק כולם, בעצם, חושבים ש' הם סלבריטיס, וגם המלצרים הם כוכבים-בדרך, אז הם לא מוכנים לתת לכוכב של ממש את ההרגשה שהם מתפעלים ממנו. עיני כל הסוערים נעוצות ברקדנית. אני הייתי נעול על סטינג, שהיה עטוף באינדיאני שלו. אבל הערב עבר בשלום.

ימים אחרים מאחר יותר ביקר' נו במיסעדה זו שוב, כדי לתפוס אותם מפשלים על חם. היה שיגעון. עלה לנו 28 דולר לזוג. אנחנו חושבים לעבור לגור שם.